

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARWOOD, KIERAN

Saga celor Cinci Tărâmurii / Kieran Larwood ; il. de David Wyatt ; trad. din lb. engleză de Viorel Zaicu. - Pitești : Paralela 45, 2019-
vol.

ISBN 978-973-47-2991-3

Cartea 1 : Legenda lui Podkin O Ureche. - 2019. - ISBN 978-973-47-2992-0

I. Wyatt, David (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.111

The Legend of Podkin One-Ear (The Five Realms #1)
Kieran Larwood

Text and illustrations p. 6, 35, and 100 © Kieran Larwood, 2016

Illustrations © David Wyatt, 2016

All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

CARTEA ÎNTÂI

Legenda lui

PODKIN
O URECHE

KIERAN LARWOOD

ILUSTRĂȚII DE DAVID WYATT

Traducere din limba engleză de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

CUPRINS

Capitolul Unu. Un bard de Mărăciun	7
Capitolul Doi. Cel mai prost Mărăciun	15
Capitolul Trei. Gheara Stelei.....	31
Capitolul Patru. Cade!.....	39
Interludiu	47
Capitolul Cinci. Apa Roșie	59
Capitolul Șase. O Ureche.....	75
Interludiu	82
Capitolul Șapte. Vrăjitoarea din pădure.....	86
Capitolul Opt. Izvorul Oaselor.....	113
Capitolul Nouă. Moacă și Gutuie	132
Capitolul Zece. Laba Vulpii.....	144
Interludiu.	158
Capitolul Unsprezece. Mercenarii	160
Capitolul Doisprezece. Părjolul.....	179
Capitolul Treisprezece. Poveștile din povești	199
Interludiu	220
Capitolul Paisprezece. Căruța din pădure	223
Capitolul Cincisprezece. Bătălia din Tabăra Haplılor	241
Capitolul Șaisprezece. Sfârșitul începutului.....	274

CAPITOLUL UNU

Un bard de Mărăciun

Prrr, prrr, prrr, prrr.

Ecoul pașilor grei care înfruntă zăpada până la genunchi sparge tăcerea nopții.

O pătură groasă de zăpadă acoperă coastele largi ale Dealurilor Zimțate. Lumina lunii dansează peste ele, licărind ici și colo în șiraguri de scânteii, ca și cum cineva ar fi presărat praf de diamant peste întregul peisaj.

Totul e perfect – neatins, cu excepția unui șir subțire de urme care coboară spre ținutul împădurit de la poale.

Prrr, prrr, prrr, prrr – se aud pașii celui care lasă urmele. E cocoșat și istovit. Se ajută de un baston lung ca

să înainteze prin zăpadă. Ar fi putut fi un om bătrân, dacă n-ar fi trecut multe sute de luni pline de când călcase ultima oară un om prin acele ținuturi. Dacă te apropii de el, o să vezi că e un iepure. Merge în două picioare, cum făceau oamenii odată, are urechile ascunse sub gurga unei mantii grele de piele și privește cu ochi scăpărători în miezul înghețat al nopții.

Blana groasă de pe față și brațe e vopsită cu desenele albastre spiralate cu care sunt însemnați barzii. Un iepure hoinar care spune povești. Un rătăcitor care nu duce cu el decât un rând de haine destrămate de atâta purtat și un cap în care sunt îndesate o mulțime de povești și basme: vechi, noi, rupte și cârpite. Cam orice poveste pe care ai auzit-o vreodată, și multe altele, încă nespuse.

Nu-ți face griji pentru că e afară în noaptea asta înghețată. Cu meșteșugul lui, e binevenit în orice colonie. Asta ține de tradiție și de legea tuturor celor Cinci Tărâmurii din Lanica. Vai celui care nu le respectă.

Prrr, prrr, prrr, prrr. Își face drum prin zăpadă, lăsând în urmă aburul respirației. Ascultă mai de aproape și o să auzi bombănelile pe care le scoate la fiecare pas. Dacă te apropii și mai mult, o să auzi clinchetele și plesnetele

mărgelilor de lemn pe care le poartă la gât. Și zornăitul enervant al buzunarelor din centura pe care o poartă la brâu și al oaselor agățate de ea.

Mărșăluiește cu un scop, ca și cum ar trebui să fie undeva și a întârziat. Dar unde să ajungă? De la el până dincolo de orizont nu sunt decât zăpadă și copaci. Bineînțeles, te gândești așa doar până îți amintești că e iepure. Iepurii trăiesc sub pământ, în vizuini și colonii – la căldură, adăpostiți de frigul iernii.

Și chiar într-acolo se îndreaptă. Intră în pădure și merge printre copaci până în fața unor porți enorme, fixate în marginea unei movile. Dincolo de ele e Colonia Ciulini, unde ar fi bine să-l primească foarte călduros, altfel o să iasă urât.

Bum, bum, bum! Ciocănește cu capătul bastonului în lemnul de stejar și așteaptă un răspuns.

Pe vremuri, când iepurii erau niște chestii mici, îngrozite și tresăritoare, coloniile erau doar o serie de găuri și tuneluri în pământ. În epoca noastră sunt cu totul altceva: sate și orașe întregi construite sub pământ, complet ascunse privirii.

Bardul știe că înapoia porților sunt vizuini de cuibărit și de târguit, ateliere, temple, biblioteci, camere și zeci

de bucătării, care produc hrană pentru toți. Trebuie să fie soldați și vindecători, slugi, bucătari, fierari, țesători, croitori, olari și vopsitori. Iepuri bătrâni, iepuri tineri, iepuri săraci și iepuri nobili. Iepuri din toate stările, ascunși în casele lor confortabile și luminate de torțe din subteran, dispuse în jurul centrului coloniei: o vizuină lungă cu sală de festivități și un șemineu uriaș, rânduri de mese și, aproape întotdeauna, muzică. Muzică, zgomot și veselie – așa le place iepurilor. Mai ales în seara asta, când e Ajunul Mărăciunului: noaptea în care e sărbătorit cu un ospăț special Miezul Iernii, solstițiul de iarnă. Dimineață toți se așteaptă să găsească darurile lăsate de misteriosul Moș Iepurilă.

Și să asculte povești, desigur. Povești deosebite, spuse de un bard venit în vizită – asta dacă reușește să intre.

Bum, bum, bum! Bocăne din nou în ușă și se pregătește s-o facă iar când aude o voce înfundată de partea cealaltă.

— Bine, bine, vezi să nu-ți sară urechile! Vin acum!

Se mai aud și o mulțime de vorbe despre proștii care stau pe-afară în noaptea asta, dar, din fericire, lemnul greu le absoarbe pe cele mai multe dintre ele. Până la urmă poarta se deschide și pe zăpadă se varsă lumina

aurie a unei torțe. În crăpătura porții se ițește fața unui soldat trupeș.

— Pe Zeiță! Tu cine mai ești? întrebă el holbându-se la străin.

De sub glugă vine strălucirea unor ochi de un verde pal.

— Așa se vorbește cu un bard venit să spună povești în Ajunul Mărăciunului? Asta e tradiția din Ciulini?

Soldatul are dimensiunile unui mic munte învelit în armură, dar ceva din făptura bardului îl face să tremure ușor.

— Mă scuzați, domnule! zice el și deschide larg poarta cu umărul. Pofțiți în căminul nostru, în noaptea asta din Mieji Iernii...

— *Miezul Iernii*, cap de păstârnac! îl corectează bardul, intrând la lumină și căldură.

Porțile coloniei se închid în urma bardului, iar acesta își scutură cu un tremurat zăpada de pe umerii mantiei.

— Și acum spune-mi unde e șemineul, zice el pășind pe pavajul sălii de la intrare ca și cum ar mai fi trecut pe-acolo de sute de ori.

— Ce-o fi un „*Miezul Iernii cap de păstârnac*“? mormăie paznicul, apoi se întoarce tropăind și îl urmează pe bard.